

Sygn. akt VIII Gz 62/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, VIII Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kala

Sędziowie: SO Marek Tauer

SO Artur Fornal (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2017 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy upadłościowej **J. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w I. – w upadłości likwidacyjnej**

w przedmiocie stwierdzenia zakończenia postępowania upadłościowego

na skutek zażalenia upadłego na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 11 stycznia 2017 r., sygn. akt XV GUp 13/14

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

Marek Tauer E. A. F.

Sygn. akt VIII Gz 62/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 11 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy stwierdził zakończenie postępowania upadłościowego J. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w I. w upadłości likwidacyjnej.

W uzasadnieniu Sąd upadłościowy wskazał, że w sprawie wykonane zostały ostateczne plany podziału zatwierdzone postanowieniami sędziego-komisarza z dnia 18 listopada 2016 r., który były planami oddzielnymi – pozwalającymi jedynie na zaspokojenie wierzytelności zabezpieczonych rzeczowo. Ostateczne sprawozdanie rachunkowe syndyka sędziego-komisarza zatwierdził postanowieniem z dnia 16 grudnia 2016 r. Sąd ten podkreślił, że syndyk dokonał likwidacji masy upadłości i wykonał wszelkie czynności przewidziane przez przepisy ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze, wykonanie ostatecznego planu podziału uzasadniało zatem stwierdzenie zakończenia przedmiotowego postępowania (art. 368 ust. 1 ww. ustawy).

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył upadły domagając się jego uchylecia i „rozpatrzenia sprawy przeciwko K. R. o zapłatę”. Skarżący podniósł, że postępowanie upadłościowe zakończono zbyt szybko, bezzasadnie i ze szkodą dla masy upadłości sprzedano bowiem ww. wierzytelność. W konsekwencji skarżący wniósł o „cofnięcie” sprzedaży wierzytelności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie upadłego nie mogło zostać uwzględnione.

Wyjaśnić trzeba, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (tekst jednolity Dz.U. z 2015 r., poz. 233 ze zm. – dalej jako „p.u.n.”) postępowanie upadłościowe toczyło się w niej bowiem na skutek wniosku o ogłoszenie upadłości złożonego i rozpoznanego przed dniem 1 stycznia 2016 r. (art. 449 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne; Dz.U. z 2015 r., poz. 978 ze zm.).

Podnieść w pierwszej kolejności trzeba, że Sąd pierwszej instancji słusznie wskazał, że w sprawach, w których postępowanie upadłościowe obejmowało likwidację majątku przesłanką stwierdzenia zakończenia tego postępowania jest wykonanie ostatecznego planu podziału (art. 368 ust. 1 p.u.n.). Stosownie do regulacji art. 337 ust. 2 p.u.n. ostateczny plan podziału dotyczący funduszów masy powinien zostać sporządzony po całkowitym zlikwidowaniu masy upadłości.

Wyjaśnić trzeba, że w sprawach, w których wierzycielom przysługują prawa na zbytych rzeczach lub prawach, o których mowa w art. 345 i 346 p.u.n., sporządzany jest oddzielny plan podziału sum uzyskanych ze sprzedanych rzeczy lub praw (art. 348 ust. 1 p.u.n.). Także jednak i taki plan podziału może, w ocenie Sądu Okręgowego, okazać się „planem ostatecznym” w rozumieniu art. 368 ust. 1 p.u.n., jeśli masa upadłości zostanie zlikwidowana w całości, a przy zabezpieczeniu środków na pokrycie kosztów postępowania, nie pozwalają one jednak na sporządzenie planu funduszów masy upadłości. O tym, że taki oddzielny plan podziału jest jednocześnie planem ostatecznym powinno się określić w treści planu podziału (art. 347 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 348 ust. 1 p.u.n.). Wprawdzie w niniejszej sprawie w treści przedmiotowych oddzielnych planów podziału zaniechano podania takiej informacji (zob. k. 2 i 4-5 akt pomocniczych XV GUp 13/14/Ap-2), a oświadczenie w tym przedmiocie syndyk złożył już po ich zatwierdzeniu (co nastąpiło postanowieniem sędziego-komisarza z dnia 18 listopada 2016 r. - zob. k. 154 ww. akt pomocniczych) – w piśmie przedłożonym w dniu 13 grudnia 2016 r. (zob. k. 373 i 382 akt sprawy), nie zmienia to jednak faktu, że po całkowitym zlikwidowaniu masy upadłości w sprawie możliwe okazało się jedynie – na podstawie ww. oddzielnych planów podziału – częściowe zaspokojenie uznanych wierzytelności.

Aktualne jest stanowisko przedstawione w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1997 r., III CZP 51/97 (OSNC 1998, nr 3, poz. 37) zgodnie z którym zakończenie postępowania upadłościowego może mieć miejsce po przeprowadzeniu kolejnych jego etapów, z których wymienić przede wszystkim trzeba: ustalenie listy wierzytelności, sporządzenie i zatwierdzenie planu podziału, a następnie jego wykonanie. Postanowienie o zakończeniu postępowania upadłościowego stanowi zatem uwieńczenie kolejnych jego stadiów, służących realizacji celu tego postępowania jakim jest zaspokojenie (choćby niepełne) wierzycieli upadłego dłużnika. W sytuacji zaś gdyby majątek masy nie wystarczał na pokrycie kosztów postępowania powinno nastąpić jego umorzenie (art. 361 ust. 1 pkt 1 p.u.n.).

W niniejszej sprawie majątek należący do upadłego został w całości zlikwidowany, na podstawie planów podziału zaspokojono częściowo wierzycieli (uznanych na liście wierzytelności – zob. k. 35 akt pomocniczych XV GUp 13/14/Ap-1), a pozostałe w masie upadłości środki pieniężne pozwalają – jak wynika z załączonego do ostatecznego sprawozdania syndyka preliminarza – na pokrycie kosztów postępowania (zob. k. 381 akt sprawy). Trzeba przy tym wyjaśnić, że gdy chodzi o ostateczne wynagrodzenie syndyka, określone postanowieniem Sądu upadłościowego z dnia 11 stycznia 2017 r., to zażalenie upadłego w którym zakwestionował on jego wysokość, zostało oddalone przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2017 r., sygn. akt VIII Gz 48/17 (zob. k. 396, 398 i 437 akt sprawy).

Odnosząc się natomiast do jedyne zarzutu podniesionego w zażaleniu przez upadłego, a dotyczącego przedwczesnej i bezzasadnej, w jego ocenie, sprzedaży wierzytelności – przysługującej upadłemu względem K. R. o zapłatę (która była przedmiotem procesu przed Sądem Rejonowym w Bydgoszczy, sygn. akt VIII GC 1133/16) – trzeba zwrócić

uwagę, że w myśl art. 331 ust. 2 p.u.n. likwidacja wierzytelności mogła nastąpić poprzez jej zbycie, w sytuacji gdy ściąganie wierzytelności napotykało przeszkody. Ocena przesłanek wyboru takiego sposobu likwidacji tego składnika majątkowego należała jednak do sędziego-komisarza (nie ustanowiono w niniejszym postępowaniu rady wierzycieli), który wyraził zgodę na powyższe, wraz z określeniem warunków zbycia – jak tego wymagały przepisy art. 206 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 213 ust. 1, a także art. 326 w zw. z art. 334 p.u.n. – postanowieniem z dnia 17 listopada 2016 r., uwzględniając wniosek złożony w tym przedmiocie przez syndyka (wniosek wraz z uzasadnieniem – k. 351-356, postanowienie – k. 358 akt sprawy). Wzruszenie tego rozstrzygnięcia, podjętego przez właściwy organ postępowania upadłościowego, we właściwym trybie i wykonanego następnie poprzez zawarcie przez syndyka z osobą trzecią (nabywcą) umowy zbycia ww. wierzytelności (zob. k. 367 i 377 akt sprawy), nie jest już obecnie, w ocenie Sądu odwoławczego, możliwe.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., a także w zw. z art. 229 p.u.n. orzekł jak w sentencji.

Elżbieta Kala Marek Tauer Artur Fornal